

MINI

Belgian Minis on Tour

BMOT 3 - 2026

PITSTOP

DMR SPECIAL

Dutch Mini Rally 2026

Wat begon als een ontspannen trip richting Engeland, groeide al snel uit tot een intense navigatiestrijd door de mooiste regio's van het land. Pittige kaartoefeningen, onverwachte obstakels en momenten van twijfel maakten deze Dutch Mini Rally tot een echte uitdaging. Maar net daarin lag ook de kracht en de weg naar succes.

Ondertussen zijn we al toe aan de 20ste editie van de Dutch Mini Rally, een echt icoon binnen de Mini navigatiewereld. Dit jaar trok de organisatie voor het eerst richting het zuiden van Engeland, meer bepaald de West Country. Denk aan prachtige regio's zoals Devon, Somerset, Dorset en Cornwall.

Voor mij was deze streek geen onbekend terrein. In het verleden kwam ik hier al voor evenementen zoals National Mini Cooper Day in Beaulieu of, lang geleden, de Mini Riviera Run. Toen de organisatie aankondigde deze richting uit te gaan, was ik dan ook meteen enthousiast. Geert zag het gelukkig ook meteen zitten, waardoor we samen konden beginnen aftellen naar opnieuw een mooie trip richting Engeland.

In tegenstelling tot andere jaren werden we deze keer al op zondagavond verwacht in een hotel in Lymington, gelegen in het National New Forest Park. Meteen een prachtige locatie om de rally te starten. Nog beter, we konden beginnen met een avonddiner en een overnachting. Zo startte de rally op een ontspannen manier, om ons vervolgens vanaf maandag vier dagen lang het 'veld' in te sturen voor het echte puzzelwerk.

Omdat mijn verlof al wat vroeger begon, stelde ik Geert voor om reeds op zaterdag te vertrekken. Ik had namelijk nog wel iets in petto voordat we effectief aan de Dutch Mini Rally zouden beginnen...

Zaterdag 25 april

Deze ochtend stond ik om 10u bij Geert. Onze boot vertrok om 13u20, dus we hadden ruim de tijd om op het gemak richting Calais te rijden met de 59-jarige Austin Cooper. Het was een mooie, zonnige dag en de route verliep vlot. Voor we het goed en wel beseften, zaten we al op de boot richting Engeland. Eenmaal aangekomen wachtte ons nog een rit van zo'n 300 km tot aan het hotel nabij Lymington, gelegen aan de rand van het New Forest National Park. Deze regio behoort tot de meest karaktervolle van Zuid-Engeland, waar natuur en geschiedenis naadloos in elkaar overvloeien. Het uitgestrekte landschap wordt gekenmerkt door eeuwenoude bossen, open heidevlaktes en de iconische vrij rondlopende pony's die het gebied zijn unieke charme geven. Tijdens onze rit met de Mini richting het hotel werden we volledig ondergedompeld in die typische sfeer. Smalle, kronkelende wegen leidden ons langs dichte bossen en uitgestrekte open vlaktes, waar op elk moment een pony kon opduiken langs de weg. Want in dit uitgestrekt gebied lopen de paarden hier los rond. Het rustige tempo en de natuurlijke omgeving maakten de rit niet alleen bijzonder mooi, maar ook echt ontspannen. Dit is zo'n streek waar rijden nog puur genieten is, en waar elke kilometer een beleving op zich wordt.

Bij aankomst bleek dat er in het imposante hotel een trouwfeest aan de gang was. Gelukkig kregen we een kamer helemaal achteraan het domein, waardoor we geen hinder ondervonden van de festiviteiten. We besloten die avond nog om iets lekkers te gaan eten in een plaatselijke pub, een perfecte afsluiter van een geslaagde eerste reisdag.

Zondag 26 april

Aangezien de Dutch Mini Rally pas 's avonds officieel van start ging, had ik voor vandaag nog een extra uitstapje voorzien. De laatste zondag van de maand April is in Engeland namelijk een vaste traditie, Drive It Day. Het concept is eenvoudig. Haal je oldtimer uit de garage en ga de weg op. Over het hele land komen liefhebbers samen om te genieten van hun klassiekers.

Wij bevonden ons in het New Forest, en dan is de keuze snel gemaakt. Wat is hier dé plek voor elke oldtimerliefhebber? Beaulieu natuurlijk, bekend bij Mini-rijders van onder andere de National Mini Cooper Day. Ook hier stond alles in het teken van Drive It Day, wat het extra leuk maakte om langs te gaan. Voor Geert was het de eerste keer in Beaulieu, en al snel werd duidelijk dat het domein veel meer te bieden heeft dan enkel het automuseum. Zo kan je er de indrukwekkende Beaulieu Abbey bezoeken.

Daarnaast is er het statige Palace House, dat nog steeds bewoond wordt door de familie Montagu family. Verder zijn er prachtige tuinen en uitgestrekte wandelpaden die uitnodigen om even tot rust te komen tussen al het autogeweld door. Kortom, Beaulieu is veel meer dan alleen een bestemming voor autoliefhebbers, het is een plek waar cultuur, geschiedenis en passie voor klassieke wagens samenkomen. En wat is er mooier dan zo'n locatie te beleven op een dag als Drive It Day?

Na het ontbijt gaven we de Mini nog snel een kleine opfrisbeurt en zetten we koers richting Beaulieu. Deze keer was het amper vijftien minuten rijden en al snel stonden we, samen met tientallen andere prachtige klassiekers, aan te schuiven aan de ingang van het domein. Op de show zelf waren er naar schatting zo'n 200 à 250 wagens aanwezig. De variatie was enorm, van MG en Daimler tot Jaguar, Opel en Volkswagen, aangevuld met Hot Rods, een Ford T en nog veel meer. Een mooie mix die het voor elke liefhebber interessant maakte. Alles was bovendien netjes verzorgd, zoals we dat gewend zijn van de organisatie in Beaulieu.

Er waren extra eetkraampjes voorzien en hier en daar stonden ook enkele handelaars opgesteld. Zelf had ik er ook een klein succesje. Na jaren zoeken vond ik eindelijk een reservesleutel voor mijn Austin. Op beurzen en shows kom je wel vaker sleutelhandelaars tegen, maar ofwel dacht ik er niet aan, of had ik mijn sleutel niet bij. Deze keer had ik geluk, even het nummer controleren en jawel, hij had exact dezelfde liggen. Ik was er eerlijk gezegd bijzonder blij mee. eindelijk een reservesleutel op zak of in de schuif. Naast de show nam ik ook de tijd om het automuseum en het domein errond te verkennen. De tuinen, de abdij en de rest van het terrein maken het geheel echt compleet.

Voor we het wisten, was de namiddag alweer voorbij. Rond een uur of drie besloten we het terrein te verlaten en de Mini opnieuw zijn vrijheid te geven op de wegen van het New Forest National Park, om daarna terug richting hotel te rijden. Daar merkten we dat stilaan de eerste Mini's van de Dutch Mini Rally begonnen toe te komen. Het gevoel dat het avontuur echt ging beginnen, kwam steeds dichterbij. Maar vooraleer de strijd echt losbarstte, stond er eerst nog een ontspannen avond op het programma.

Maandag 27 april

Na een stevig ontbijt konden we eindelijk de Mini's starten voor de Dutch Mini Rally West Country. Althans... de MK1 dacht er even anders over. Hij weigerde dienst. Nog eens proberen... niets. Motorkap open, even rechtstreeks op de starter duwen en ja hoor, hij sloeg meteen aan. Dat belooft... waarschijnlijk begint de starter het opnieuw te begeven. In de voormiddag kregen we meteen verschillende kaartfragmenten voorgeschoteld. Typisch voor de DMR. Kaart, kaart en nog eens kaart. Het eerste deel leidde ons dwars door het New Forest National Park. Opnieuw een prachtige omgeving, langs de vrij rondlopende paarden en door dichte bossen. Maar tegelijk moest de focus er volledig op blijven. Het gebied zat vol driehoekjes en pleintjes, waardoor Geert en ik extra alert moesten zijn op elke beslissing. Toch stelden we ons af en toe de vraag: zijn we goed bezig? De reglementen wijken hier toch net iets af van wat we gewoon zijn in België of Frankrijk, en dat zorgt voor extra twijfel onderweg. Vlak voor de middagstop konden we de Mini nog even "wassen" door een ford te nemen, typisch Engels. Een weg die simpelweg door een ondiep riviertje loopt. Altijd leuk om mee te pikken.

Aan de middagstop waren we aangenaam verrast. Slechts één foutje. De toon was gezet. De DMR blijft ook genieten. Mooie locaties, lekker eten en een verzorgde lunch. Misschien hebben we iets té hard genoten van de zon en de pauze, want in de namiddag zaten we duidelijk minder in onze flow. Een onderbreking kan goed zijn, maar wanneer het net goed loopt, kan het ook nefast zijn. Langzaam begonnen de kleine foutjes zich op te stapelen. De regularity test startten we nochtans goed, tot we plots achter een tractor kwamen vast te zitten op een smalle weg. Zo'n 500 meter zonder mogelijkheid om in te halen. Tijdverlies dus. Alsof dat nog niet genoeg was, reden we daarna ook nog even een verkeerde weg in. We hadden het gelukkig snel door, maar wat dat met onze tijden gedaan heeft... dat blijft afwachten. Positief was wel dat we de juiste route alsnog konden vervolgen en alle controleletters correct oppikten. Ondertussen was het ook behoorlijk warm geworden in de Mini. De zon deed stevig haar best. Gelukkig bewees de extra koelingsschroef zijn nut, de Mini bleef het uitstekend doen.

Rond 17u bereikten we de finish, gelegen aan de rand van het Dartmoor National Park. De eerste rallydag zat erop, met gemengde gevoelens. Enerzijds tevreden over het begin, anderzijds het gevoel dat er meer in zat. Maar het competitiebeest was wakker en klaar voor meer.

Geert besloot nog even de benen te strekken met een korte wandeling, terwijl ik genoot van een verfrissende douche en een welverdiend biertje op het terras. De avond werd opnieuw gezellig ingezet met de andere deelnemers, zoals steeds in een ontspannen en gemoedelijke sfeer.

Dinsdag 28 april

Het tussentijdse klassement liet even op zich wachten en verscheen pas laat in de app. Pas deze ochtend kregen we het resultaat te zien... en dat mocht er zijn. Een tweede plaats. Een mooi resultaat, zeker na het mindere gevoel van gisteren. Blijkbaar had iedereen het lastig gehad. Wij wisten ondertussen waar we onze fouten hadden gemaakt en zoals altijd ... meten is weten. Elke straat moet correct gemeten worden om eventuele verleggingen of afwijkingen te detecteren.

Rond 9u reden we het Dartmoor National Park in. Opnieuw genieten van de omgeving, al merk je aan de start wel dat alle Mini's samen vertrekken. Enerzijds een prachtig zicht, met een sliert klassiekers tussen de paarden en schapen. Anderzijds rijdt iedereen zijn eigen wedstrijd, in zijn eigen klasse, dus zomaar volgen is geen optie. De focus moest meteen weer scherp staan. We kregen opnieuw leuke, maar bijzonder pittige kaarttoefeningen voorgeschoteld. Helaas bleven we niet foutloos. Een verkeerde interpretatie bij een blokkaderit bracht ons meerdere keren van de wijs, waardoor we ook effectief verkeerd reden. Dat knaagt... en al snel begint de twijfel in de wagen toe te slaan. Twijfel die je eigenlijk niet kan gebruiken tijdens zo'n rally.

Maar goed, kaart voorbij, nieuwe kansen. Naar het einde van het eerste deel reden we richting Cornwall, met onderweg prachtige vergezichten. Jammer genoeg is er zelden tijd om even te stoppen voor een foto. Dit blijft in de eerste plaats een rijrally, waarbij focus en concentratie primeren. Mocht deze rally puur toeristisch zijn, met enkel een tijdschema waarbij je om 13u aan de lunch en om 18u aan het hotel verwacht wordt, dan zou dit op zich al een bijzonder mooie en aangename reiservaring zijn. Maar zo zit de Dutch Mini Rally nu eenmaal niet in elkaar. Een schitterend stuk bracht ons verder uiteindelijk in Crackington Haven, waar de middagstop voorzien was. Even tijd voor ontspanning voor de piloot, terwijl de copiloten alweer druk bezig waren met het voorbereiden en uittekenen van de volgende kaarten. Wat ons te wachten stond, waren opnieuw uitdagende proeven. Pijlen, puntenrit, grensbenadering en meer. De namiddag verliep opvallend vlot. We hadden ervoor gekozen om meteen op onze starttijd te vertrekken, terwijl anderen nog rustig iets bleven drinken. Die keuze bleek de juiste. Geen Mini verkeer voor ons, minder twijfel en vooral meer tijd om alles correct uit te meten. En plots... waren alle kaarten voorbij en reden we richting finish. Namiddagdeel, foutloos.

Dat gaf een bijzonder goed gevoel. Wetende dat je daarna meteen richting bar kan om ervaringen uit te wisselen met de andere deelnemers, maakt het alleen maar mooier. Na het gezamenlijke diner sloten we de avond af met nog een drankje, alvorens onder de wol te kruipen.

De rally zat halfweg. Two days gone... two to go.

Woensdag 29 april

Nog maar net vertrokken en we waren alweer in een val van de organisatie getrapt. Niets op aan te merken, fout rijden betekent nu eenmaal strafpunten. De toon voor de ochtend was meteen gezet. Net als de afgelopen dagen merkten we dat de ochtendetappes bijzonder pittig waren. Of lag het aan ons, dat we nog niet helemaal wakker waren? Blijkbaar niet, want tijdens de middagstop hoorden we links en rechts hetzelfde verhaal van andere deelnemers. Het niveau lag hoog en de strafpunten leken haast gratis uitgedeeld te worden. Toch konden we hier en daar enkele instinkers vermijden, wat op zich al als een kleine overwinning voelde. De lunch was, zoals tijdens het hele event, opnieuw zeer verzorgd. Met de zon van de partij konden we gezellig op het terras zitten. Terwijl ik even tot rust kwam, was Geert alweer volop bezig met het voorbereiden van het roadbook voor deel twee.

We zouden meteen starten met een regularity test, maar ook daar kregen we, net als de voorbije dagen, opnieuw te maken met verkeer. Dit keer een ruiter. Op zo'n moment kan je weinig doen, en dan is correct rijden vaak belangrijker dan forceren. Dat deden we dan ook. Niet veel later volgde een grensbenadering, waarbij Geert een pleintje opmerkte dat waarschijnlijk door velen over het hoofd gezien werd. Misschien konden we hier iets terugwinnen, want ondertussen hadden we wel degelijk iets te verdedigen, de eerste plaats. De Engelse wegen deden ondertussen ook hun duit in het zakje. Zoals we ze kennen, smal, onregelmatig en soms in minder goede staat. Het was opletten geblazen en goed manoeuvreren met de Mini. Helaas verloor ik tijdens een manoeuvre één van mijn works spatlappen. Jammer, maar tegelijk hoort dat er ook een beetje bij. Het maakt het achteraf des te leuker om opnieuw op zoek te gaan naar een vervanger. We reden verder richting Cheddar, dit keer via een neutrale, meer ontspannen route.

Cheddar is wereldwijd bekend als de geboorteplaats van de beroemde Cheddar cheese en ligt aan de rand van de indrukwekkende Cheddar Gorge, de grootste kloof van Engeland. Het was een magnifiek moment, rijden in colonne met een viertal Mini's, omringd door steile rotswanden en prachtige uitzichten. Toch bleef het opletten, want na Cheddar doken we meteen weer de kaarten in voor het laatste traject. Die reden we sterk en zonder noemenswaardige fouten, waardoor we uiteindelijk aankwamen in Bath. Opnieuw zo'n prachtige stad vol geschiedenis.

In het mooie Macdonald Bath Spa Hotel werden we verwend met een heerlijke maaltijd en, zoals de traditie het wil, sloten we de avond af in de bar met de andere Belgische deelnemers. Ilse, Marc, Bjorn en Els. Het was bijzonder fijn om hen er deze week bij te hebben. Naast het vele Mini rijden waren er ook heel wat leuke gesprekken. Iets waar je tijdens andere rally's vaak minder tijd voor hebt. De uitslag liet nog even op zich wachten, maar we wisten dat we met onze zes gemiste letters de top drie konden behouden. En even later, jawel, we stonden nog steeds op het hoogste schavotje. We hadden wel wat moeten inleveren, maar behielden een voorsprong van twee letters. De laatste dag belooft alvast een spannende strijd te worden.

Donderdag 30 april

Vandaag beloofde een pittige dag te worden. We moesten een flinke afstand overbruggen naar de andere kant van Engeland, met de finish voorzien in Colchester. Dat betekende een lange rit vanuit Bath. Daarom kregen we vandaag een lunchpakket mee. Geen vaste lunchstop in een pub dus, maar zelf het moment kiezen. Klokslag 9u vertrokken we richting Essex. We begonnen met een korte kaartoefening, gevolgd door een verbindingsrit van zo'n 85 km. Ideaal voor ons, want zo konden we alles nog eens rustig overlopen. Bovendien hadden we de voorbije dagen gemerkt dat de ochtenden niet onze sterkste momenten waren.

Met deze verbindingsrit was al een groot deel van de voormiddag voorbij voor het echte werk begon. En dat werk mocht er zijn. De organisatie haalde nog één keer alles uit de kast met bijzonder pittige kaarten. Het werd opnieuw zweten in de wagen, af en toe vergezeld van een gevloek. De wegen waren typisch Engels. Smalle single tracks, kronkelend tussen heggen en bossen. Prachtig, maar tegelijk veeleisend. Rond de middag kregen we even een dipje. Enkele fouten stapelden zich op en dat voelden we meteen. Het vertrouwen kreeg een knauw en in ons achterhoofd begonnen we stilaan afscheid te nemen van de eerste plaats, zeker omdat het Engelse team bijzonder sterk reed. We besloten een korte pauze van tien minuten te nemen. Even uit de wagen, de benen strekken en genieten van de rust midden in het bos. Lang wilden we niet wachten, dus al snel zaten we weer in de Mini.

En plots... ging het weer beter. We vonden opnieuw onze flow, reden enkele kaarten foutloos en het vertrouwen groeide opnieuw. Hier en daar konden we zelfs nog enkele mooie "vallen" ontwijken. Voor we het goed en wel beseften, stonden we aan de finish. Ergens "on the road, in the middle of nowhere". Met nog zeven minuten speling. Perfect getimed. Bjorn en Els stonden er al met hun cabrio Mini. Zij hadden hun klasse overtuigend gewonnen, dikke proficiat nogmaals. Van daaruit wachtten ze op Marc en Ilse om vervolgens rechtstreeks richting de tunnel te rijden. Wij namen nog een verbindingsrit richting het avonddiner en de prijsuitreiking. We hadden vandaag vijf gemiste letters, zoals het gevoel verwacht. Met slechts twee letters voorsprong zag het er niet meteen rooskleurig uit. Maar de moeilijkheidsgraad gold voor iedereen... en al snel bleek dat Sam en Adam ook vijf letters hadden gemist. Dat betekende maar één ding, we hadden de rally gewonnen. Sven en Marcel, met hun Custom Mini Pick-up, eindigden knap op de derde plaats. We kijken terug op een bijzonder leerrijke ervaring. Ja, we zijn in heel wat vallen van de organisatie getrapt. Maar we hebben er minstens evenveel uit geleerd. Misschien is dat wel de essentie van deze rally. Niet foutloos rijden, maar net iets minder fouten maken dan de rest. Na de prijsuitreiking besloten we terug richting Wye te rijden, nabij Ashford, waar we nog een laatste nacht doorbrachten. De volgende dag namen we de boot terug richting het vasteland.

Langs deze weg willen we de organisatie bedanken voor dit prachtige event. Werkelijk niets wordt aan het toeval overgelaten. Van hotels tot roadbooks, van organisatie tot catering, alles klopt. Ook een dikke merci aan alle deelnemers. Het is telkens opnieuw fijn om hier terug te komen in die typische familiale sfeer, met vertrouwde gezichten en leuke gesprekken.

En natuurlijk, de belangrijkste. Mijn copiloot Geert. We hebben gezweet, gevloekt, maar vooral enorm genoten. Een fantastische ervaring om samen te beleven. Deze kunnen we opnieuw afvinken... en stilaan beginnen uitkijken naar de volgende.

22. Classic Mini

1

1813

🏠 Wesley Berloo
📖 Geert Verdonckt

13. Classic Mini

2

2053

🏠 Adam Hawgood
📖 Sam Hawgood

20. Classic Mini

3

2564

🏠 Marcel Ruijgrok
📖 Sven Dumont